

บทนำ

ห้องพักอาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาการเลี้ยงเด็ก

"โง่มาก! โง่จริงๆ เธอเป็นนิสิตคนเดียวของรุ่นและคนแรกของคนเราที่ไม่ผ่านการฝึกงาน!"

"TOT"

โครม!

ใบประเมินการเข้าฝึกปฏิบัติจิตวิทยาเด็กที่มีเครื่องหมายขีดถูกในช่อง 'ไม่ผ่าน' ของฉันทูถูกวางโครมลงบนโต๊ะพร้อมกับเสียงอэндังเทียบเท่าโทรโข่งสิบตัวของอาจารย์จงดส์ดี หรือที่พวกฉันเรียกกันว่า...อาจารย์จงดกระเบน >()<

"มีอะไรจะอธิบายมัย!"

"U()U"

จะว่าไป...นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันถูกอาจารย์ที่ปรึกษาเรียกพบเป็นการส่วนตัวแบบนี้ (ทั้งที่เพิ่งสอบเข้ามาเรียนที่นี่ได้เพียงแค่สองปีเท่านั้น TAT) ครั้งแรก...

คือตอนที่ฉันสอบตกวิชาจิตวิทยาทั่วไป ทั้งๆ ที่มันเป็นวิชาเลือกเสรี

ที่แม้แต่เด็กอนุบาลก็คงสอบผ่าน --+

ครั้งที่สอง...

คือตอนที่ฉันลอกควิซทำขั้วโม่งของเพื่อนข้างๆ และเฉลลลอกชื่อพร้อมนามสกุลของมันลงไปด้วย TAT

ครั้งที่สาม...

คือตอนที่ฉันฝนข้อสอบเหลือมข้อเพราะลืมเว้นข้อที่ข้ามเอาไว้จนเกือบจะถูกปรับตกในวิชานั้นไปอย่างหูดหวิด TOT

และครั้งล่าสุด...

คือตอนที่ฉันเป็นนิสิตคนแรกในรอบสามสิบปีนับตั้งแต่มีการก่อตั้งภาควิชาขึ้นมาที่ไม่ผ่านการฝึกงาน (นิสิตปีสองที่ลงวิชาเลือกจิตวิทยาการเลี้ยงเด็กจะถูกบังคับให้ไปฝึกงานนอกสถานที่เป็นระยะเวลาหนึ่งเดือนเต็มในช่วงปิดเทอมเดือนตุลาคม) แต่ฉันฝึกงานได้ไม่ถึงอาทิตย์ก็ดันมามีเรื่องขึ้นเสียก่อน แยกว่านี่ไม่มีอีกแล้ว แง~

แต่จะให้ทำยังไงล่ะ! ในเมื่อฉันถูกให้อาจารย์หมอไร่จรรยาบรรณนั้นหลอกแต่ะอั่งตลอดเข้าสายบ่ายเย็น ไม่เว้นแม้แต่เวลาพักกินข้าวตลอดระยะเวลาที่ฉันไปฝึกงาน --α

จนในที่สุดฉันทนไม่ไหวเลยออกกระถางต้นไม้พุ่มใส่หน้าโต๊ะให้อาจารย์หมอสารเลวนั้นจนปุยคอกแตกกระจายส่งกลิ่นเหม็นคุ้งเหมือนเจ้าหุยมารเองเต็มโต๊ะทำงานของเขา ใ้ๆ >0<

และนั่นคือสาเหตุที่เครื่องหมายถูกไปปรากฏหราอยู่ที่ช่อง 'ไม่ผ่าน' บนใบประเมินการฝึกงานของฉัน TOT

"อาจารย์เมตตาหนูเถอะคะ ยังไงหนูก็ไม่อยากรับปริญญาพร้อมน้องๆ ...มันโหดร้ายเกินไปสำหรับหนู TAT"

"ก็แล้วจะให้ครูทำยังไง ในเมื่อทางโรงพยาบาลแจ้งกับครุมาโดยตรงว่าเธอ 'ไม่ผ่าน!' --^"

"โถๆ อาจารย์ส่งสารเด็กตาดำๆ อย่างหนูเถอะคะ =0="

"ตาเธอเป็นสีน้ำตาลต่างหาก --+"

"--^"

แหม~ เพิ่งรู้ว่าเฮียบๆ ระดับนิสิตไทยนี่ในระยษะหนึ่งร้อยเมตรแบบ
อาจารย์จะมีอารมณ์ขันเป็นกับเขาด้วยนะเนี่ย

"_--++"

"จะตาสีอะไรก็ช่างเถอะคะ เอาเป็นว่าหนูยอมทำทุกอย่างเพื่อแลก
กับการที่อาจารย์จะช่วยแก้ F วิชาฝึกงานของหนู นะคะอาจารย์~ *O*"

ถ้าได้ F ก็หมายความว่าฉันต้องเสียเวลาไปอีกหนึ่งปีเต็มเพื่อลงเรียน
ซ่อมวิชานี้ล่ะสิ แง้~

ไม่เอาด้วยหรอก แค่นี้ชีวิตฉันมันก็ดิ่งดาวนลงห้วยเหวมมากพอแล้ว
ฉะนั้นจึงอยากขอให้เรื่องร้ายๆ พวกนี้ลึนสุดลงเสียที่เหมือนเพลงประกอบ
ละครนรกเบียงเวอร์ชั่นปนัดดาว

"วิธีแก้ F มีแค่ทางเดียวคือรอลงทะเบียนเรียนใหม่ปีหน้า!" เสียง
เฉียบขาดของอาจารย์เป็นเหตุให้ฉันรีบย่อตัวลงกับพื้นและบิบนวดข้อเท้า
อาจารย์เป็นการเรียกคะแนนความเห็นใจ ทว่าก็ต้องหยุดชะงักไปเมื่อ
เงยหน้าขึ้นไปปะทะกับนัยน์ตาวาวโรจน์ราวกับเปลวเพลิงของอาจารย์
พอดีบพอดี

ซึ่ง!

"TOT"

"มันไม่ควรเกิดเหตุการณ์แบบนี้กับนิสิตของเรา มหาวิทยาลัยของเรา
เป็นมหาวิทยาลัยเก่าแก่และมีชื่อเสียง ทำแบบนี้นอกจากตัวเธอจะเสียแล้ว
ยังเสื่อมเสียมาถึงสถาบันอีกต่างหาก!"

"ฮือๆ อาจารย์ขา หนูยังงงไม่หายเลยนะคะว่าทำไมหนูถึงไม่ผ่าน
ในเมื่อสิ่งที่หนูทำลงไปก็เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีลูกผู้หญิงมันก็เท่านั้น --*"

"แต่ก็ไม่ควรให้ถึงขั้นที่เธอไปทุ้มกระถางปุ๋ยคอกใส่คุณหมอแบบนั้น!!!"

"โหย แล้วถ้าเป็นอาจารย์ อาจารย์ไม่เคืองหรือคะ ก็ในเมื่อไอ้
อาจารย์หมอนั้นมัน..."

"ระวังเรื่องความสำรวมในสถานที่ราชการด้วย! ครูเตือนทีที่แล้วเรื่อง
คำหยาบคาย!"

"หนูลืมค่ะ =_="

ปุยฝ้าย

"อย่าลืมบ่อย --^"

"ยังไงอาจารย์ก็ต้องเชื่อหนูนะคะ ใต้คุณอาจารย์หมอนั้นมาลวนลาม บั่นท้ายหนูไม่ยอมเลิกรา หนูก็เลย..."

"ก็แล้วทำไมเธอไม่รู้จักระวัง!"

"--+" งะ ตกลงว่าฉันผิดทุกทางเลยใช่มี๊เนีย!

"เพราะแบบนี้แหละครูถึงต้องห้ามไม่ให้พวกเธอใส่กระโปรงสั้นเหนือ เข่าอวดเรียวขาสวยงาม แล้วไหนจะแพ้นั้นเอาตัวของพวกเขาเธออีก ใส่อะไร เหมือนชนเผ่าประหลาดมากกว่าจะเป็นนิสิต!"

ฉีก!

"TOT"

ยังไม่ทันที่ฉันจะได้อ้าปากพูด อาจารย์ก็ปรายตามองไปที่ป้าย ประกาศหลังโต๊ะทำงานของอาจารย์เป็นทำนองว่าให้ฉันอ่านดูอีกครั้งเพื่อ เตือนความจำ

ระเบียบการแต่งกายของนิสิตภาควิชาจิตวิทยา

1. ห้ามใส่กระโปรงสอความยาวเลยหัวเข่าขึ้นมาโดยเด็ดขาด (ข้อนี้ยังพอรับได้ เพราะทุกคนสามารถเลี้ยงไปใส่กระโปรงอัดฟลิตได้)

2. เมื่อสอดชายเสื้อเข้าในกระโปรงแล้วต้องเห็นกระดุมเพียงสามเม็ด เท่านั้น เพื่อหลีกเลี่ยงแพ้นั้นเอาตัว (ข้อนี้คือฝันร้ายของนิสิตหญิงทุกคนที่ หุ่นห่างไกลจากพอลล่าและแพนเค้ก)

3. ห้ามใส่รองเท้าสีสั้นฉูดฉาด

"แต่ชุดที่หนูใส่ไปฝึกงานมิดชิดยิ่งกว่าชุดอวกาศของนาซ่าอีกนะคะ อาจารย์ >O<"

"แล้วมันจะเกิดเหตุการณ์แบบนั้นได้ยังไงกัน ถ้าเธอแต่งตัวมิดชิดจริง! --+"

บ๊อดี้เอ๊ย ถ้าคนมันจะหื่น ต่อให้แต่งชุดบาทหลวงคลุมด้วยหมวก อาบน้ำมันก็พร้อมจะลวนลามทุกเมื่อ

10

แต่สาวโสดที่นทีกอย่างอาจารย์จะไปรู้อะร้ายยย~

"หนูพูดจริงๆ นะคะอาจารย์ แล้วหนู..."

"เธอจะให้ครูไปบอกฝ่ายบุคคลของทางโรงพยาบาลว่าคุณหมอมมา
ลวนลามเธออย่างนั้นหรือ เธอลองคิดดูสิว่าความเป็นไปได้มันมีแค่ไหน ใคร
เขาจะเชื่อกันวาระดับอาจารย์หมอจะลดตัวลงมาลวนลามนิสิตฝึกงานอย่าง
เธอ"

งะ อย่างฉันมันเป็นยังไงหรือ -_-+

"-_-^"

กรี๊ง! กรี๊ง!

อากกก~ ทำไมโทรศัพท์ต้องดังตอนนี่! คนโง่อย่างฉันไม่เข้าใจจริงๆ
ขอเวลาฉันโน้มหน้าอาจารย์อีกสักแป๊บไม่ได้หรือไง

"เออละ เธอนั่งลงก่อน"

"คะ?"

"ยังไงเรื่องนี้ก็ต้องคุยกันให้รู้เรื่องภายในวันนี้ แต่ตอนนี้ครูขอรับ
โทรศัพท์ก่อน"

"คะอาจารย์ ^^"

ฉันรีบรับคำสั่งเสียงดังฟังชัดก่อนจะคว้าเก้าอี้ตรงหน้าและหย่อนตัวลง
ไปอย่างรวดเร็ว โชคดีเหลือหลายที่อาจารย์ยังไม่เฉดหัวฉันออกจากห้องตาม
ด้วยเสียงตะโกน 'ออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี้ แม่ลูกศิษย์สมองซีเลื่อย'

"ค่า~ อาจารย์จงสวัสดิ์พูดคะ"

อยากรู้จังว่าใครโทรมา

(#\$^@#&@%\$&%\$@)

"O_O อะไรนะ!!! ตาไซ่หายออกจากบ้าน...แล้วนี่เราดูแลยังไงนะ
ถึงปล่อยให้ตาไซ่หายออกไปได้"

(#@^@#\$%&%^*^&)

"เออละๆ คงไม่ได้ไปไหนไกลหรอก เดี่ยวก็คงกลับ มันเป็นเรื่องปกติ
ของตาไซ่อยู่แล้วที่ชอบออกไปเล่นชนนอกบ้านเวลาไม่มีใครอยู่!"

(\$#@^#%\$&^\$&)

ปุยฝ้าย

"...เอามาอยู่กับข้าไม่ได้! เพราะตอนนี้ข้าต้องตรวจวิทยานิพนธ์ให้นิสิต ถ้าเอาตาไข้มาบ้านข้าละก็ ข้าตายก่อนแน่ๆ"

ใช่ค่ะ หนูก็จะตายด้วยถ้าอาจารย์ไม่รีบช่วยหนู YOY

(#\$^@#\$@&%@%&)

"ถามจริงๆ เอะเจ้าคิง นี่เราแอบออกไปเที่ยวไข้มัยถึงได้กลับมาไม่ทันตาไข้ตื่นนะ...เรานะไม่ใช่เด็ก ม.ปลาย เหมือนเมื่อก่อนแล้วนะ รู้จักเปล่าๆ ลงซะบ้างเถอะ"

(#@%!@#\$^#@&%^#*\$^&*&^)

"...เออละๆ เดี่ยวข้าโทรกลับแล้วกันนะ ตอนนี้ข้ากำลังคุยกับนิสิตอยู่ จ๊ะ เเท่านี้ก่อนนะ"

กรีก~

พอวางหูเสร็จ อาจารย์ก็มองฉันลอดแว่นสายตาดานาเตะระวากับจะประเมินอะไรบางอย่าง

...

...

...

เงิบจนน่ากลัวเลยแฮะ

หรือว่า...อาจารย์คิดจะส่งฉันเข้าประกวดมิสอัลคาซาร์เป็นการไถ่ F!!!

อย่าดีกว่านะ ขอฉันทำอะไรที่มันเป็นศักดิ์เป็นศรีแก่วงศ์ตระกูลมากกว่านี้เห็นจะดีกว่า --a

จากการ (แอบ) ฟังอาจารย์คุยโทรศัพท์อย่างมีมารยาท (เพราะอาจารย์เป็นคนบอกอนุญาตให้ฉันอยู่ฟังด้วย) ตาไข้น่าจะเป็นเหลนของอาจารย์ และนายคิงอะไรนั่นก็น่าจะเป็นพ่อที่ด้อยประสิทธิภาพสุดๆ ถึงได้ปล่อยให้ลูกออกไปเฟ้นฟ่านอกบ้าน (ตกลงไข้ลูกคนหรือเปล่า) ส่วนตัวเองก็ออกไปเที่ยวชบสายใจเฉิบ แล้วพอลูกไม่เจอก็ต้องโทรมาปรึกษาคนเป็นป้าที่ดูเหมือนจะรู้จักตาไข้ดีกว่าพ่อแม่จริงๆ ของแกด้วยซ้ำ

และแล้วเสียงทอดถอนใจด้วยความทุกข์ถมระทมจิตของอาจารย์จงลวิสต์ดีอันเกิดจากคนที่ชื่อ 'คิง' อะไรนั่นก็ดั่งขึ้นท่ามกลางความเงิบที่

12

เริ่มโรยตัวลงมาเรื่อยๆ นับตั้งแต่อาจารย์วางโทรศัพท์ลงบนเบาะ...

...

...

...

เงยเบาะไปจนฉันอึดอัดและคิดว่าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อลดแรงกดดัน

"เอ่อ อาจารย์คะ..."

"เอาล่ะ ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ครูคิดออกแล้วว่าจะให้เธอแก้ F วิชานี้ยังไง"

"อาจารย์คิดออกแล้วหรือคะ *O*"

"ใช่"

"หนูยินดีทำทุกอย่างเลยล่ะคะอาจารย์ ^O^"

"ดีมาก เพราะครูจะให้เธอไปเลี้ยงเด็กที่บ้านของหลานชายครูจนกว่าจะเปิดเทอม และไม่ใช้ไปกลับ แต่ให้ไปค้าง"

"หา! O_O" ไปอยู่ที่นั่นจนกว่าจะถึงเปิดเทอม? นั่นมันอีกตั้งสามอาทิตย์เชียวนะ!!!

"หรือว่าเธอทำไม่ได้ --^"

"ปะ...เปล่านะคะ หนูทำได้ค่ะ (^.^)"

"..."

อาจารย์นั่งเงยเบาะไปหลายอึดใจเหมือนจะรู้ว่าจริงๆ แล้วฉันเองก็ไม่ได้อยากแก้ F ด้วยวิธีนี้สักเท่าไร เพราะที่จริงฉันก็ไม่ได้พิศวาสเด็กอะไรนักหนาอะนะ โดยเฉพาะเด็กชนๆ จะทำให้ฉันหงุดหงิดมากกว่าเก่า (อันนี้เป็นประสบการณ์ตรงจากการที่ไปฝึกงานที่โรงพยาบาลในแผนกเด็ก --+)

แต่ถึงกระนั้นก็เถอะ ฉันจะปล่อยโอกาสทองนี้ไปไม่ได้เป็นอันขาด เพราะมันเป็นทางเดียวที่ฉันจะได้จับภายในสี่ปีเหมือนเพื่อนคนอื่นๆ ในคณะ

"เอาล่ะ ถ้าเธอไม่อยากทำ ครูก็..."

"โหย ใครว่าหนูไม่อยากทำคะอาจารย์ อาจารย์คงไม่รู้ว่าจริงๆ แล้ว

หนูนะรักเด็กมากมาก~ แถมยังมีจิตใจเมตตาอาารีเหมือนนางฟ้าตัวน้อยๆ
เลยละคะ"

ไม่พูดเปล่า ฉันยังยกมือขึ้นตีปีกสองข้างให้คุณเพื่อที่อาจารย์จะได้
มั่นใจว่าลูกศิษย์สมองน้อยคนนี้จะสามารถเล่นบทนางฟ้าใจดีกับตาไซได้
เล่านิทานตอองๆ ก่อนนอนให้แกฟังได้จนกระทั่งหลับปุ๋ยคาอ้อมอก ก๊าก~

"แน่ะ"

"แน่ค่า~ ♥"

ฉันพยายามตัด (จริต) เสียงจริงใจแบบมิสยูนิเวิร์ส ทำไม่ฉันจะ
ไม่รู้ว่ตอนนี้น้ำนั้นอาจจะกำลังขาดคนเลี้ยงดูเด็ก และแน่นอนว่าถ้าฉัน
ทำให้ปัญหาหนักอกของอาจารย์หลุดพ้นได้คราวนี้ ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ...การ
ได้รับปริญญาพร้อมกับเพื่อนๆ ในภาคอีกกว่าหกสิบชีวิตในอีกสองปีข้างหน้า
โฮ่ๆๆ

"ดีมาก แต่...ห้ามไปสร้างปัญหาที่บ้านหลังนั้นอีกเป็นอันขาด ไม่
อย่างนั้นละก็ครูจะไม่ช่วยเธอ และคราวนี้ได้ลงทะเบียนเรียนซ้ำอีกปีแน่"

"ค่า~ TAT" คราวนี้ฉันจะพยายามอดทนให้มากขึ้นก็แล้วกันนะ

1

ขโมย VS ลูกซิ่งกึ่งเต็ง

ฉันเดินกลับเข้าห้องด้วยความรู้สึกแปลกๆ หลังจากเพิ่งวางสายจาก
แม่ที่โทรมาจากต่างจังหวัด

พ่อกับแม่ของฉันเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งทาง
ภาคเหนือ ดังนั้นฉันจึงต้องพักอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ใกล้มหาวิทยาลัยที่ฉันเรียน
อยู่ตามลำพัง

และเนื่องจากช่วงนี้เป็นช่วงปิดเทอมของมหาวิทยาลัยและโรงเรียน
ต่างๆ พ่อกับแม่จึงวางแผนว่าจะเดินทางลงมาเยี่ยมฉัน และนั่นทำให้ฉัน
ต้องรีบแรวกแม่จนตัวโก่งเพราะกลัวว่าท่านจะรู้ความจริงเกี่ยวกับการที่ฉัน
ได้ F วิชาฝึกงาน (วิชาที่แม้แต่คนที่คะแนนในการสอบเข้าต่ำที่สุดของ

คณะก็ยังผ่านฉลุยไปได้ด้วยดี TAT)

จริงๆ แล้วก็เชื่อว่าฉันจะอยากทำหรอกนะไ้อังานเลี้ยงเด็กเนี่ย แต่ในเมื่อมันเป็นทางรอดเดียวที่ฉันมองเห็นว่าจะหลุดพ้นจาก F ก็ต้องทนๆ ทำกันไป --

แต่...พอมานั่งนึกย้อนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องพักอาจารย์เมื่อตอนปลายของวันนี้ ฉันก็รู้สึกที่ว่าอาจารย์พูดจาแปลกๆ

'ถ้าเห็นอะไรผิดปกติหรือมีอะไรน่าสงสัยให้รีบโทรมาบอกครูทันที เข้าใจมั๊ย'

'หมายความว่ายังไงหรอคะ ที่ว่ามีอะไรผิดปกติหรือน่าสงสัย'

'เธอโตะจนปานนี้แล้วยังไม่สามารถวิเคราะห์ได้อีกหรือว่าสิ่งที่เธอกำลังเผชิญอยู่มันผิดปกติหรือเปล่าล่ะ'

'--* งั้นหนูจะตั้งใจสังเกตอย่างเต็มที่เลยค่า~'

'ดีมาก อย่าทำให้ครูผิดหวังล่ะ เพราะบางทีครูอาจจะเมตตาเธอมากขึ้นถ้าเธอทำสำเร็จ หรือไม่ครูอาจจะลดเวลาที่เธอต้องไปอยู่ที่นั่นให้เหลือสักสองอาทิตย์'

'\(*O*)//'

'อ้อ ยังมีอีกอย่าง...เจ้าคิง หลานชายครู...'

'ทำไมหรอคะ'

'ระวังๆ หน่อยก็ดี'

'ระวัง?'

'เดี๋ยวเธอก็จะรู้เอง ยังไงก็รักษาเนื้อรักษาตัวด้วยล่ะ ครูไวใจเธอถึงได้ยอมให้ไปที่นั่น เพราะฉะนั้นอย่าทำให้ครูผิดหวัง'

'ค่า~'

เปลี่ยนใจตอนนี้จะทันมั๊ยเนี่ย แฮ้อ~

เช้าวันรุ่งขึ้น

โดย บ้านของอีตาคุณคิงอยู่ลึกเป็นบ้าเลยแฮะ

ฉันที่นั่งรถเมล์ ต่อสองแถว ตามด้วยตุ๊กตุ๊กสีแดง และตบท้ายด้วย

มอเตอร์ไซค์เป็นของหวาน รวบรวมแล้วหมดเงินไปกว่าสองร้อยบาท

ในที่สุดฉันก็มาอยู่บนบ้านเดี่ยวหลังใหญ่ที่ตกแต่งอย่างหรูหรา
ตระการตาต่างจากบ้านรูลูของฉันโดยสิ้นเชิง --+

จากการที่ฉันได้ฟังรายละเอียดเกี่ยวกับเด็กไข่มุนหรือที่เรียกกันสั้นๆ
ว่า 'ตาไข่' จากอาจารย์ ฉันก็รู้สึกเป็นเจ้าของเด็กนี้ช่างน่าสงสารจับจิตจับใจ
ชะเหลือเกิน พ่อกระดิ่งไปทาง แม่กระดอนไปทาง เหมือนลูกบอลใน
สวนสนุก --+

แม่ของแกเป็นนักการตลาดชื่อดังที่หากเอ่ยชื่อทุกคนจะต้องร้องอ๋อ
ยกเว้นฉัน (พอดีความรู้อรอบตัวค่อนข้างน้อย) ซึ่งต้องบินไปต่างประเทศ
เพื่อพรีเซนต์สินค้าให้เป็นที่รู้จักแก่ลูกค้ามากขึ้นและก้าวสู่ระดับมาตรฐาน
สากลตามนโยบายหลักของบริษัท ทำให้เธอไม่สามารถเอาลูกชายไปด้วย
ได้ กว่าจะกลับมาก็คงสักประมาณสองเดือนเห็นจะได้ และนั่นเป็นเหตุให้
ตาไข่ต้องอยู่ที่นั่นกับพ่อห่วยๆ นามว่าคิงเป็นคู่หูไอ้พ่อลูก (อันนี้สันนิษฐาน
เอาเองจากตอนที่แอบฟังอาจารย์คุยโทรศัพท์)

ทันทีที่ฉันก้าวเข้ามาในตัวบ้านโดยอาศัยกุญแจที่อาจารย์ให้มา ฉัน
ก็พบว่าภายในบ้านเงียบช้อย่างกับปราสาทผีสิง...

นี่ตาเด็กไข่มุนออกไปเล่นนอกบ้านอีกแล้วหรือเนี่ย --^

พลันสายตาของฉันไปสะดุดก็อยู่ที่รูปถ่ายครอบครัวขนาดใหญ่อัน
ประกอบไปด้วยพ่อแม่...

ทว่ายังไม่ทันที่ฉันจะได้พินิจพิจารณารูปถ่ายนั้นให้ถ้วนถี่ เสียงประตู
บ้านตามด้วยเสียงวิ่งไล่จับของอะไรกับอะไรสักอย่างก็ดังขึ้น

ปัง! โครม!

ตึง! ตึง! ตึง!

"มายยย~ อายมาอยู่กับชาย~ TAT"

"ไข่มุน นายกลับเข้าบ้านไปเลยนะ ฉันบอกแล้วให้มียว่าไม่ให้เอา
ลูกขึ้นกั๋งเต็งไปป้าห่วยหมาแบบนี้"

"มายๆ ไข่จะเอาลูกขึ้น จะเอาลูกขึ้นกั๋งเต็ง แต่ดีดีแกลั้งไข่ ฮือๆ"

